

missionen arbejder på. Kommissionens arbejdsprocedure er jo netop fastsat i traktaten, som meget klart og koncist siger, at kommissæren skal være uafhængig af nationale særinteresser. Derfor skal kommissæren ikke være afhængig af et flertal i Folketinget. Det er alene regeringens udnævnelse af kommissæren, der skal bero på et flertal i Folketinget. Derfor er det et pseudoargument. Der er ingen instruktionsbeføjelse eller nogen som helst anden magtbeføjelse til Folketinget i det her, kun over for regeringen. Det er regeringen, vi gerne vil have fat i, det er ikke kommissæren.

Jo, siger de andre – desværre ikke oppositionen, men flertallet i Folketinget – men hvad med kontrolproceduren? Det er meget vigtigt, at den her kontrolprocedure foregår i Europa-Parlamentet.

Det er sikkert også rigtigt, at det er vigtigt med parlamentarisk kontrol, det er faktisk hele forudsætningen for det her forslag. Det besynderlige er bare, at de sidste par måneder, faktisk det sidste års tid, når vi har diskuteret Lissabontraktat, så har det været helt afgørende for dem, der støtter Lissabontraktaten, at den demokratiske kontrolprocedure kan ligge i Folketinget. Vi har fået at vide, at den gule kort-model, som man kalder den i Lissabontraktaten, er en revolution i demokratiske nyskabelser, som i den grad vil gøre, at EU fremover vil kunne hvile på et demokratisk fundament. Derfor har vi i Dansk Folkeparti altså haft den umiddelbare opfattelse, at man, når det kom til EU-politikken, syntes, at Folketinget måske var et rimelig godt instrument til at kontrollere, hvad der foregår.

Nu kan vi så konstatere, at det slet ikke er tilfældet. Alt det, man tidligere har sagt om Lissabontraktaten, gælder ikke, når det kommer til kommissæren, en af de mest magtfulde institutioner i EU. Det organ, som har monopol på at fremsætte forslag, dér skal vi ikke have den kontrolprocedure. Nej, for den skal ligge i Europa-Parlamentet.

Man zigzagger imellem argumenterne, alt efter hvad der nu passer bedst ind i den EU-konforme linje, som man har lagt, nemlig at man skal være fidel over for EU-systemet, ikke skabe for mange problemer og bare sige ja til det, der kommer fra Bruxelles. Der er vi grundlæggende uenige. Vi vil ikke bare sige ja, når det er imod danske interesser. Derfor siger vi nej, og derfor insisterer vi på, at den her procedure skal laves om.

Kl. 11:23

Formanden:

Der er en kort bemærkning fra hr. Kim Mortensen.

Kl. 11:23

Kim Mortensen (S):

Nu var det jo en meget lang ordstrøm, vi her fik fra forslagsstilleren. Afslutningsvis var det et eller andet med, at ordføreren opfattede det som flikflak mellem argumenter. Samtidig synes jeg, at jeg opfattede, at Dansk Folkeparti gerne ville gøre op med traditioner, altså at det her kun var et spørgsmål om traditioner, og at dem var Dansk Folkeparti imod, hvorefter ordføreren så fik sagt, at grunden til, at man støtter ombudsmandsfunktionen, er, at den er en god, nordisk tradition. Det kunne man jo med en vis ret kalde flikflak mellem argumenterne.

Men jeg synes ikke, jeg hørte præcis – det kan være, fordi jeg var uopmærksom et øjeblik – hvad det så er for faglige kriterier, Dansk Folkeparti synes skal gælde for EU-kommissærer, som ikke gælder i dag, ud over at de ikke må være medlem af et politisk parti.

Kl. 11:24

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:24

Morten Messerschmidt (DF):

Jeg er ikke på nogen måde imod traditioner – det følgende er ikke ment ironisk – men jeg er imod dårlige traditioner. Ombudsmanden er en fantastisk institution, der hviler på en god, nordisk tradition – jeg mener, den er af svensk oprindelse – som vi på enhver måde støtter. Den er med til at værne om borgerens retssikkerhed, den er med til at sikre Folketingets uafhængighed over for regeringen osv. Ombudsmanden er en fantastisk god tradition og institution.

Men det, at der findes gode traditioner, gør jo ikke alle traditioner gode, og den tradition, vi har her, er dårlig. Vi mener, det skal være Folketinget og ikke regeringen, der udpeger kommissæren. Derfor ønsker vi den her tradition ændret.

Med hensyn til uafhængigheden kan man jo næppe tale om, at de kommissærer, vi har haft de sidste mange år, har været uafhængige. Altså, ser man på, hvordan partitilhørsforholdet har været, har der været en fuldstændig sammenhæng med den på det pågældende tidspunkt værende regering, og det er et eksempel på den afhængighed, vi gerne vil gøre op med.